

чука и пѣеше като звънче. Личко се повърна, отиде до едно мѣсто въ двора, извърна глава и жадно погледна свѣтналия квадратъ на прозореца. Пакъ се дръпна назадъ. Приблѣжи се до стената, покатери се, надникна вжтре, видѣ сандъчегото съ дветѣ бурмички и стѣклото, което блѣщукеше отпредъ като мъничкъ прожекторъ. Допре ухото си до стената, но нищо не чу.

Слѣзе. Тръгна край оградата, отиде до стѣпалата, седна на първия камъкъ и заплака.

Изведнѣжъ нѣкой го дръпна за окърпеното палто.

— Какво чакашъ тука, бе момче!

Личко рипна и застана като прикованъ. Дигна глава и погледна — учительтъ. Отвори уста да каже нѣщо, но отъ очитѣ

му се спустинахъ струйки сълзи, и той замълча.

— Кажи де, Личко, какво чакашъ? — попита пакъ учительтъ.

— Нищо! Дойдохъ да слушамъ радио, пъкъ не ме пуската!

— Какво стискашъ въ ржката?

— Яйце! Дѣдо ми даде едно яйце да влѣза, ама дѣдо Танко не го взе!

— Добре Личко, ела съ менъ, мълчи, ще слушашъ и ти радио! — и учительтъ го хвана за ржка. Преминаха коридора. Влѣзоха въ салона, кждето свирѣше радиото. Личко седна на пода до стената, и сякашъ нѣкакъвъ чуденъ сънъ го грабна и понесе въ единъ далеченъ градъ съ стоетажни здания.

Гр. Угаровъ

ПРЕДПРОЛѢТНА КАРТИНА

Топи се по стрѣхитѣ мартенскиятъ снѣгъ.
Капчуцитѣ припрѣно за пролѣтъ вече пѣятъ.
А слънцето далечъ трепти засмѣно пакъ,
и надъ земята сиви пàри се люлѣятъ.

Какъ ведро е навредъ — и свѣтло и широко!
Изъ нивитѣ какъ бодро орачитѣ вървятъ!
А първи чучулиги пѣятъ отвисоко,
и звънкитѣ имъ пѣсни за плоденъ трудъ зовятъ.

И слушатъ ги орачи, размахали копрали,
напрѣгатъ сили нови воловцитѣ — вървятъ.
Пращятъ гърдитѣ земни, довчера въ снѣгъ блестѣли,
и въ орницата бавно браздитѣ се редятъ.

Вискяръ Гуслинъ